

Ze gingen naar hun eigen slaapkamers, Dora naar haar kleine kamertje, de vader en de moeder naar de grootere achterkamer.

Het was al één uur. Vermoeid kleedden de oude menschen zich uit. Het mannetje voelde of er wel een kruik in zijn bed lag en huiverde. Daar was weer, plotseling, vóór hij er op verdacht was, die eenzaamheid teruggekomen. Op de tafel lag een brief van den vorigen dag: Den Hoog Edelgeboren Heer van Dijk—Willers.

„Wat een kerel is die Gerrit geworden,” zei hij tegen zijn vrouw.

Zij knikte. „Toch zie ik in hem nog iets van 't kind van vroeger,” zei ze.

„Wil je wel gelooven,” zei 't mannetje en hij stapte in 't krakende bed, „dat Gerrit nooit zal begrijpen wat een moeilijkheden mijn burgemeestersbaantje met zich meesleepte! Dat is iets waar hij geen flauw idéé van heeft.”

De vrouw stapte in 't bed naast 't zijne. Ze trokken 't electrisch licht uit, en de kamer was pikdonker.

„Ontzettend dat Gerrit's meisje toen is verongelukt,” zei ze.

„Ontzettend,” bevestigde de vader.

Toen zijn vrouw rustig ademhaalde, was de man wakker. Hij ging overeind in bed zitten en het donker bekleemde hem.

Hij hoorde Gerrit weer zeggen: „Als schimmen zijn de menschen, als schimmen die komen en gaan.”

Tegen 't voorjaar zou Gerrit weer weg gaan, als een schim verdwijnend uit het leven van zijn ouders.

Hoe was het mogelijk? Was er geen band die duurde, die nooit werd losgemaakt?

Het mannetje ging weer liggen. Hij voelde de warme kruik tegen zijn voeten.

De meeste van zijn vrienden, dacht hij na, waren al gestorven. En hijzelf voelde dat de wereld aan 't veranderen was, dat hij zijn zoon Gerrit en zijn dochter Dora niet peilen kon, dat hij ze los moest laten.

En van zijn vrouw, besepte hij met doordringende duidelijkheid, wist hij, na deze veertig jaar, nog weinig.

Maar ineens, door het denken, voelde hij haar glimlach. Gerrit lag in de andere kamer, wist hij, maar het kon ook wel niet waar zijn.

De klok beneden in de gang sloeg drie uur.

Hij hoorde het nog, en toen viel het mannetje in slaap, en wist niet dat naast hem de moeder al dien tijd had wakker gelegen, en den nacht intuurde in een onnoemelijken weemoed, tegelijkertijd voelend dankbaarheid om de komst van haar zoon Gerrit, en telkens weer zijn stem hoorend, die diep was en van een rijken klank.

